

de mà, quan cal. La complicitat entre ells dos, és total.

Així que aquesta va ser la primera topada amb els metges...

Quin mal! Me'n recordaré tota la vida! Em van operar allà assegut en una taula, com ara som, aquí. M'havien d'adormir amb cloroform i el metge em va dir que anava malament perquè, un cop operat, s'havia d'expulsar el cloroform vomitant i que duraria tota la nit i més... Per estalviar-me el malestar, després de l'operació, em van operar a lo vivo, sense res de res, m'anaven descarnant l'os, l'anaven descalçant. Vaig fer tres aís! Ho tinc present com si m'ho fessin ara!

Després m'han operat diverses vegades d'altres cosetes, però allò va ser molt dolorós.

I el cost d'aquesta operació va fer que us caséssiu més tard?

Sí. Ens vam casar que jo tenia ja 28 anys i ella 26.

I com us guanyàveu la vida, vós? Ajudàveu al pare a fer cistells?

No, ja t'ho he dit. Al pare no li agradava gens fer de cisteller. Ho feia per força. No posava el vímet a remullar... i la mare li havia d'anar sempre al darrera i li havia d'insistir amb els encàrrecs. A mi no em va voler ensenyar el seu ofici, de cap manera. Jo no sabia què fer. Un dia va arribar un enguixador de Granollers i em va demanar si volia aprendre a encanyissar sostres.

Això era per fer el cel ras? Fèieu un teixit amb canyes i l'enguixador hi enganxava un gruix de guix?

Això mateix. Jo feia l'encanyissat i el penjava, amb uns cabirons de fusta, clavats a les bigues amb uns claus especials. Un cop posat l'encanyissat, hi passava l'enguixador i ho enguixava tot, aprofitant la mateixa bastida.

En vaig fer molts d'encanyissats! També per uns de Caldes. Vaig fer unes naus... de tot.

Fins que van arribar les plaques de pórex i la fibra i vaig haver de fer l'ofici d'una altra manera.

Amb l'arribada d'aquests materials, vaig deixar de ser autònom i vaig llogar-me amb uns cosins de Granollers. Aquí ja no m'hi vaig atrevir a fer una empresa. I em vaig jubilar cap als 60 anys.

I entre cel ras i cel ras, l'hort

L'hort de Can Magre no el vaig deixar mai. A La Sagrera tothom hi tenia un hort arrendat a Can Magre, petit o gran.

Can Minguet, Can Mataporcs, Ca La Quima, Can Fuster, Can Joan Minguet...

Només tenies una hora per regar, perquè és clar que havia de regar tothom. Amb un hort podies anar tirant.

Ara suggereixo fer un salt enrere. Tornar a la seva infantesa.

Vós hi vau poder anar a l'escola?

No gaire. Hi vaig anar des dels cinc anys fins als onze. I encara vaig enganxar una mala època. Vaig començar amb el Sr. Riart que va ser un gran mestre, però a l'any 33 va haver de marxar i va venir un interí que no sé ni com es deia. Només ens feia jugar a pilota i dibuixar. Després d'ell ja va venir els Sr. Batlle.

I per què vau plegar als 11 anys? Tan aviat?

Oh! Me'n vaig anar a jornal a Can Lluís, per fer algun centim. Treballàvem tot el dia al camp, des de bon matí fins a molt vespre i de dilluns a dissabtes. El diumenge miràvem de fer alguna coseta per casa.

Quan es va acabar la guerra jo tenia 14 anys i vaig anar treballant-hi fins que em va sortir això de les canyes i vaig fer encanyissats.

I entro a parlar d'un tema que és inevitable, ja que fem un recorregut pel temps i l'Isidre té l'edat que té.